

РЕШЕНИЕ

№ 4038

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 06.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **1904** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Л. И./Л. I./, [дата на раждане] [населено място],гражданин на А. срещу Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Р.България, рег.№ 5364р/2810/02.02.2023 година на Директор на Дирекция“ Миграция“.

В жалбата се твърди че атакувания административен акт е незаконосъобразен, издаден при съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречащ на материално-правни разпоредби и несъответствие с целта на закона,поради липса на мотиви.Твърди се още,че постановеният отказ за постоянно пребиваване се явява несъответен на прогласеното в чл.8, ал.1 от ЕКПЧ право на зачитане на личния и семейния живот, жалбоподателят които има брак с български гражданин от повече от 3 години.Жалбоподателят твърди че е от български произход, за което са представени документи в хода на административното производство.Иска се отмяна на отказа.

В съдебно заседание,оспорващият-Л. И. редовно и своевременно призован не се явява,представлява се от адвокат Кр.С. редовно упълномощен,които поддържа жалбата на посочените основания и депозира писмени бележки.

Ответникът - Директор на Дирекция ”Миграция” редовно и своевременно призован,не явява и не се представлява.Депозирани писмени бележки чрез

юрк.Ч.,редовно упълномощен,в които заявява и претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Административното производство е започнало по заявление с рег.№Г-3344/08.09.2023г. депозирано от Л. И. с искане за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България.Същото е подадено по образец съгласно приложение № 4 във връзка с чл. 34, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ). Заявлението е депозирано в срок при спазване изискванията на чл. 34, ал. 3 от ППЗЧРБ - не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешен срок на пребиваване.Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 34, ал. 1 и чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ,като във връзка с изискването на чл.35, ал.2 от ППЗЧРБ по служебен път е представено удостоверение за български произход на молителя.В изпълнение на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ,служебно е представено писмено становище.Молителят се възползва от облекчена процедура при кандидатстване за придобиване на разрешение за пребиваване в Р. България, при условията на чл.11, ал.5 от Правилника за прилагане на закона за чужденците в Р. България /ППЗЧРБ/,където правна възможност предвижда чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Р. България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, службите за административен контрол на чужденците,след предоставяне на писмено становище от ДА“НС“, да могат да издадат разрешение за пребиваване, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи, или след представяне на регистриран в НАП трудов договор сключен за срок минимум шест месеца.Жалбоподателят е представил сключен трудов договор с „ЕМ ТИ БИ КЪМПАНИ“ ООД,ЕИК[ЕИК],където е бил назначен за "преводач", със срок за изпитване до 6 месеца/л.36/След извършване на необходимите справки,се установява, че представения към заявлението трудов договор №1/01.09.2022г., сключен между Л. И. и „ЕМ ТИ БИ КЪМПАНИ“ ООД, ЕИК[ЕИК] е бил прекратен на 18.11.2022г.При осъществяването на контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и разпоредително писмо на Главния секретар на МВР с рег. № 8121р-22191/18.10.2017г. относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците.На 30.11.2022г. е извършена проверка от служители на дирекция „Миграция“, на адреса на който Л. И. е декларирал, че пребивава, а именно [населено място],[жк], вх.4, ет.6, ап.84.Адресът е посочен от лицето в заявление рег.№Г-3344/08.09.2022г.,като същият фигурира и в изискуемата в пар.1, т.20 от ДР ЗЧРБ нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване.При направената проверка Л. И. не е бил открит на адреса.

С оглед установените факти по административно производство Директора на дирекция „Миграция“ е приел,че за молителят не е изпълнено изискването на чл.

11, ал.5 от ППЗЧРБ за актуален трудов договор сключен за минимум шест месеца, нито е представена вида Д, с което да бъдат изпълнени изискванията на чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Също, е прието в обжалваният административен акт, че лицето в изпълнение на условията на чл.34, ал.1, т.3 от ППЗЧРБ, е заявило и декларирало, адрес, който реално не обитава, като е представило към подаденото от него заявление документи с невярно съдържание, а именно декларация за осигурено жилище, подписана от българската гражданка С. Е. Д.. На 02.02.2023г. Директора на дирекция „Миграция“ постановил отказ за представяне на право на постоянно пребиваване в Р. България на Л. И..

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява основателна.

Оспореният административен акт отказ-рег.№5364р-2810/02.02.2023 година на Директор на Дирекция “Миграция” представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК.

При извършената цялостна служебна проверка за законосъобразност на АА, съгласно [чл. 168](#) от [АПК](#) съдът намира, че административният акт, предмет на настоящото дело е издаден от материално и териториално компетентен орган.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган-Директор на Дирекция”Миграция”, на когото изрично по силата на чл.57, ал.1 от ППЗЧРБ, наред с Директорите на ОДМВР или оправомощените от тях длъжностни лица да разглежда документите на чужденца за предоставяне право на пребиваване, в това число да се произнасяне и по заявления за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденци в РБ. От приложените по делото документи се установява, че Н. Н. към датата на издаване на отказа е заемал длъжността Директор на Дирекция “Миграция”-МВР. /л.105/

Оспорената заповед/отказ/ е издадена в законоустановената писмена форма, съдържа фактически и правни основания за издаването ѝ, като при постановяване на заповедта не се установява да са допуснати съществени нарушения на административно - производствените правила.

Във връзка с правилното приложение на материално-правните норми съдът намира следното: Съгласно чл.26, ал. 1 от ЗЧРБ “Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1-4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26”

В конкретният случай органът е издал отказа си позовавайки се на нарушения на чл. 10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ .

Относно нарушението на чл. 10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ: Разпоредбата въвежда като условие чужденецът да е представил документ с невярно съдържание. В оспореният ИАА, административният орган е приел, че жалбоподателят при подаване на заявление с вх. № Г-344/08.09.22г. по описа на дирекция "Миграция" за издаване на разрешение за представяне на право на продължително пребиваване е представил документ с невярно съдържание, като е посочил адрес в [населено място]. Органът е приел за осъществена първата хипотеза на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, а именно документ с невярно съдържание. Жалбоподателят и съпругата му имат адрес в [населено място] в кв. М., за което са приложени документи и същите са адресно регистрирани по законовия ред. По делото е приета, като писмено доказателство нотариално заверена декларация от 30.08.2022г. от собственика на апартамента С. Е. Д. от която е видно, че е договорила ползването на жилището от И. и съпругата му./л.62/безвъзмездно. Документа не е оспорен в настоящето производство от ответника. В случая не се установява, че при подаване на заявлението си с горепосочения номер жалбоподателят, да е депозирал документ с невярно съдържание. Във връзка със сведенията, които е снет от С. Д. на 01.12.2022г., че И. и съпругата му не са пребивавали на адреса, същото не доказва, че жалбоподателят е декларирал документ с невярно съдържание. Видно от декларацията по чл. 20а от ЗВПНРБГЕС от С. Д. на жалбоподателят и неговото семейство е дадена възможност да ползват апартамента безвъзмездно и да бъдат адресно регистрирани. Извършената е една единствена проверка на 01.12.2022г., като не са събрани други доказателства. Съдът приема, че с оглед установените факти по делото не са налице доказателства жалбоподателят да е ползвал документ с невярно съдържание по смисъла на чл. 10 ал. 1 т. 23 от ЗЧРБ, във връзка със заявлението по което е било образувано настоящето производство.

Второ постановеният отказ за постоянно пребиваване се явява несъответен на прогласеното в чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧ право на зачитане на личния и семейния живот. На 09.07.2019г. Л. И. е сключил брак с Е. Е. И. българска гражданка. В чл. 8, § 1 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи е регламентирано право на неприкосновеността на личния и семейния живот. Допустимата, с оглед на § 2 на чл. 8 от ЕКПЗОСЧ намеса на държавата в упражняването на това право, следва да бъде надлежно доказана, а в случая, дори от малкото доказателствата по делото е видно, че правото на личен и семеен живот на чуждия гражданин би било накърнено, без да е доказано наличието на предпоставките, при които това е допустимо. Нарушението на основното право на личен живот е гарантирано от конвенцията право, което органът е длъжен да съблюдава. Безспорно е, че то не е абсолютно право, и може да бъде предмет на ограничения, наложени от държавата, но само, когато ограничението е предвидено в закон и е необходимо в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретната хипотеза, няма никакви мотиви в заповедта дали административният орган е изследвал дали с издаването на отказа ще се наруши правото на личен и семеен живот на оспорвания и дали отказът ще доведе до нарушаване на основното право на личен живот и семеен живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Също при отчитането на

обстоятелството, че семейството на жалбоподателя, живее в Република България е налице хипотезата на чл. 26, ал. 6 от ЗЧРБ във връзка с §1, т. 16 от ДР на ЗЧРБ. Съществуват причини от хуманитарен характер, които изискват преценка и съобразяване на административния акт с всички относими и установени факти и обстоятелства. Съгласно §1, т. 16 от ДР на ЗЧРБ хуманитарни причини са налице, когато недопускането или напускането на територията на Република България на един чужденец ще създаде сериозна опасност за здравето или живота му поради наличието на обективни обстоятелства, или за целостта на семейството му, или висшият интерес на семейството или на детето изискват неговото допускане или оставане на територията на страната. В случая отказът за разрешаване на право на постоянно пребиваване засяга интересите на семейството, както и правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, което също не е било обсъдено в настоящият отказ. В административното производство АО е бил длъжен да извърши индивидуална преценка на всички факти и обстоятелства от значение за гарантиране на признатите от Конвенцията права на съответното лице и разпоредбите на ЗЧРБ, което не е било направено. Настоящият състав следва да посочи, че освен българския си произход, който безспорно е основание по [чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ](#) за предоставяне на постоянно пребиваване, жалбоподателят е представил и доказателства за трайни релевантни връзки със страната ни/семейство, месторабота/. АО е следвало да изследва в административното производство в цялост социалната интеграция или съществуващи трайни връзки на чужденеца с България, което не е било направено. В нарушение на задълженията си по [чл. 7, ал. 1](#) и [ал. 3, чл. 9, ал. 1](#) и [ал. 2 АПК](#) служебно да прояви активност по събиране на всички необходими доказателства, относими към изясняване на действителните факти по случая, административният орган е основал изводите си само на част от релевантните обстоятелства. Производството по издаване на индивидуални административни актове се осъществява с оглед установяване на обективната истина по случая, за да може крайното решение да бъде в съответствие с нея. Този извод следва от общия смисъл на правото по [чл. 35 от АПК](#), а именно да се установят всички факти и обстоятелства от значение за разглеждания случай, което не е било направено от АО. Предвид изложените мотиви, съдът намира че при издаването на обжалвания административен акт е налице съществено нарушение на административно – производствените правила и противоречие с материалноправни разпоредби - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т.4 от АПК.

Тъй като естеството на въпроса не позволява решаването му по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК административната преписка следва да се изпрати на ответника за ново произнасяне по молбата на жалбоподателя, при съобразяване със задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящото решение.

С оглед изхода на делото, основателна се явява само претенцията на жалбоподателя за присъждане на действително направените по делото разноски представляващи заплатена държавна такса в размер на 10,00 лева и възнаграждение за адвокат в размер от 310 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172 АПК, Административен съд София- град 34-

състав ,АССГ,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в РБ на Л. И./Л. I./,дата на раждане 27.09.1973г. [населено място],гражданин на А.,рег.№5364р/2810/02.02.2023 година на Директор на Дирекция“ Миграция“-МВР.

ИЗПРАЩА административната преписка на Директор на Дирекция “Миграция“-МВР за ново произнасяне по подаденото от Л. И. заявление,съобразено със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона,дадени с настоящото решение.

ОСЪЖДА Дирекция “Миграция“ – МВР да заплати на Л. И./Л. I./,дата на раждане 27.09.1973г.гр.Ф.,гражданин на А. сумата от 310.00 лева представляваща държавни такси и разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: